

සැවැත්නුවර ඉතා ධනවත් කෙළෙහි පුත්‍රයෙක් විසි ය. සිටුවරයෙකු නොවූවත් රජතුමා පවා ඔහු සමග ගනුදෙනු කරයි. එසේ ම හෙතෙම තුනුරුවන් කෙරෙහි පැහැදුණු ශ්‍රද්ධාවන්තයෙකි. මසුරුකමක් නැත ත්‍යාගශීලී ය. හෙතෙම එක් දිනක් බුදුරජාණන් වහන්සේ ප්‍රමුඛ මහා සංඝරත්නයට සිය නිවසේ දන් පිළිගන්වමින් සිටියේ ය. එදින ම රජතුමාට මුදල් අවශ්‍යතාවක් යෙදී ඔහු කැඳවාගෙන ඒමට දූතයෙකු යැවී ය. දූතයා ද කෙළෙහි පුත්‍රයා වෙත ගොස් රජුගේ පණිවුඩය දන්වා සිටියේ ය. එහිදී කෙළෙහි පුත්‍රයා, පින්වත් පුරුෂය, මා සිටින්නේ නිධානයක් තැන්පත් කරමිනි. මා පසුව එන බව රජුට දන්වන්න යැයි කීය. ඔහුගේ මේ ප්‍රකාශය මුල් කරගෙන බුදුරජාණන් වහන්සේ දන් වළඳා අවසානයෙහි පින් අනුමෝදන් කරමින් මෙම ගාථා දේශනා කළ සේක.

“නිධිං නිධෙති පුරිසො
ගමනීරෙ ඔදකනනිකෙ
අයො කිවෙව සමුප්පනෙන
අත්ථාය මෙ භවිසසති”

වැඩදායක යම්කිසි කටයුත්තක් ඇති වූ කල්හි මට ප්‍රයෝජනවත් වන්නේ යැයි සලකා පුද්ගලයෙක් පොළොවෙහි දිය උල්පත් හමුවන තරම් ගැඹුරු තැන නිධානයක් තැන්පත් කරයි.

විවරණ:-

මෙහි නිධානය යනු පසු කලෙක ප්‍රයෝජනය සඳහා තැන්පත් කර තබාගන්නා ධනය යි. අද බැංකු වැනි දියුණු ක්‍රම ඇතත් එදා රන්, රිදී, මුතු, මැණික් ආදී ධනය ආරක්ෂා කළේ පොළොව භාරා රහසිගතව තැන්පත් කර තැබීමෙනි. නිධන් කිරීම ලෙස හැඳින්වෙන්නේ එය යි. ධර්මයට අනුව නිධාන හතරකි.

ථාවර නිධාන :- තමන් සතු රන්රුවන් කෙත්වතු, ඉඩකඩම් ආදිය යි. ඒවා තිබූ තැන ම පවතින හෙයින් ථාවර නිධාන යැයි කියනු ලැබේ.

ජංගම නිධාන :- අඹුදරුවන්, දෑසි දසුන්, ඇතුන්, අසුන්, ගවයන් හෝ යාන වාහන ආදිය යි. ඒවා ගමන් කරන හෝ තැන තැන ගෙන යා හැකි බැවින් ජංගම නිධාන යැයි කියනු ලැබේ.

අංග සම නිධාන:- තමන් ඉගෙන ගත් ශාස්ත්‍ර සහ හුරු පුරුදු කරන ලද විද්‍යා, ශිල්ප වැනි දේ ය. ඒවා තමා හා බැඳී පවතින නිසා අංග සම නිධාන යැයි කියනු ලැබේ.

අනුගාමික නිධාන :- දාන, සීල, භාවනා ආදී වශයෙන් සිදුකර ගන්නා පින්දහම් ය. ඒවා පරලොව යන විට තමා හා පසුපස අවුත් සැප විපාක ගෙන දෙන බැවින් අනුගාමික නිධාන යැයි කියනු ලැබේ.

මෙසේ නිධානයක ප්‍රයෝජන දක්වන බුදුරජාණන් වහන්සේ එයින් ලැබෙන සම්පත්තිය පැහැදිලි කර අනතුරුව නිධානයකින් විපත්ති වළකන ආකාරය මෙසේ වදාරති.

“රාජතො වා දුරුතනසස - වොරතො පීලිතසස වා
ඉණසස වා පමොකධාය - දුබ්බිකෙබ් ආපදාසු වා
එතද්ඝාය ලොකසමිං - නිධි නාම නිධියති”

අනුන්ගේ කේලාම් හෝ අභූත වෝදනා අසා උදහස් වූ රජුන්ගේ දණ්ඩනයෙන් මිදීම පිණිස ද සොර සතුරු පීඩාවක දී ඔවුන්ගෙන් මිදෙනු පිණිස ද ණයෙන් නිදහස් වීම පිණිස ද දුර්භික්ෂයක දී හෝ වෙනත් ගිනි ගැනීම්, ජල ගැලීම් ආදී ස්වාභාවික ආපදාවක දී ඊට මුහුණ දීම පිණිස ද යන මෙබඳු ප්‍රයෝජන සඳහා ලෝකයේ රන් රුවන් ආදී නිධන් තැන්පත් කරනු ලැබේ.

එබඳු නිදන් වුවද එතරම් විශ්වාස දායක නොවන බව මිලඟ ගාථාවෙන් විස්තර වේ.

“තාව සුනිහිතො සනොනා - ගමහිරෙ මදකනනිකෙ
න සබ්බො සබ්බදා එව - තසස තං උපකප්පති”

ජලය හමුවන තරම් ගැඹුරු තැනෙක තැන්පත් කළ ඒ හැම ධනයක් ම ඔහුට උපකාර වේ ය යනු හැමවිට ම සිදු නොවේ. නැතහොත් අපට අවශ්‍ය මොහොත වනතුරු ආරක්ෂා වී තිබේ ද යන්න ස්ථිර නැත. ඊට හේතු කවරේද යත් ?

“නිධි වා යානා වචනි - සඤ්ඤා වාසස විමුයහති
නාගා වා අපනාමෙනති - යකබ්බා වාපි හරනති නං”

ඇතැම්විට නිධානය තිබූ තැනින් ඉවත් විය හැකි ය. නිධන් කළ තැන සලකුණු ඔහුට අමතක විය හැකි ය. ඇතැම්විට නාගයන් තුබූ තැනින් රැගෙන යා හැකි ය. යක්ෂයන් විසින් පැහැර ගනු ලැබිය හැකි ය.

“අපපියා වාපි දායාදා - උදධරනති අපසසතො
යදා පුඤ්ඤකබ්බයො හොති - සබ්බමෙනං විනසසති”

තමාට අප්‍රිය අමනාප උරුමක්කාරයෝ ඇතැම්විට ඔහුට නොදන්නේනට ඒවා තිබූ තැනින් ගොඩ ගනිති. යම් හෙයකින් පින් පිරිහුණ දාට මේ සියල්ල විනාශ වෙයි.

වි. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙතෙක් දේශනා කරන ලද ලෝකික නිධාන කෙතරම් බලාපොරොත්තු තබාගෙන තැන්පත් කළත් නොයෙකුත් ආකාරයෙන් ඔහුට අහිමි විය හැකි බව පැහැදිලි ය. එහෙත් කිසිලෙසකින් නොනැසෙන පින් හෙවත් කුසල නිධානය උතුම් ම නිධන් වස්තුව යි. අනුගාමික නිධානය වන එහි අගය මෙතැන් සිට විස්තර කරනු ලැබේ.

“යසස දානෙන සීලෙන - සංයමෙන දමෙන ව
නිධි සුනිහිතො හොති - ඉත්ථියා පුරිසසස වා”

යම් ස්ත්‍රියක හෝ පුරුෂයෙකු හෝ විසින් දානයෙන්, ශීලයෙන් විත්ත සංයමයෙන් හෙවත් සිත එකඟ කිරීම නම් වූ භාවනාවෙන් ද කෙලෙස් දමනය කිරීම හෙවත් නුවණින් යුතුව තදංග වශයෙන් හෝ කෙලෙස් මැඩපැවැත්වීමෙන් ද යම් පුණ්‍ය නිධානයක් මනාව නිදන් කරන ලද්දේ ද

“වෙතියමහි ව සඛෙස වා - පුගලෙ අතිථිසු වා
මාතරි පිතරි වාපි - අථො ජෙට්ඨමහි භාතරි”

ශාරීරික, පාරිභෝගික, උද්දේසික යන වෛතය ස්ථානවල ද ආර්ය සංඝරත්නය කෙරෙහි ද ගිහි පැවිදි කිසියම් සිල්වත් ගුණවත් පුද්ගලයන් කෙරෙහි ද ආගන්තුකයන් කෙරෙහි ද මව පියා හෝ වැඩිමහලු සහෝදර සහෝදරියන් කෙරෙහි ද යම් පුණ්‍ය නිධානයක් මනාව තැන්පත් කරන ලද ද

වි. ඉහත ගාථා දෙකෙහි පින්කරගත හැකි ක්‍රම රාශියක් කියවෙයි. දානයෙන් තණ්හාව මැඩ පැවැත් වීම, සීලයෙන් කය වචනය දෙක සංවර කර ගැනීම, සංයමයෙන් සිත සමාධියට පත් කර ගැනීම, ප්‍රඥාවෙන් කෙලෙස් මැඩ පැවැත්වීම යනාදිය ඉහළ ම කුසල් ය. පින්කම් ය. එසේ ම බුද්ධවන්දනා, බුද්ධපූජා, සංඝරත්නය කෙරෙහි කරන ඇප උපස්ථානාදිය ද එබඳු පූජා බුද්ධියෙන් සිදු කරන පින්කම් ය. සිල්වත් පුද්ගලයන්ට හා ආගන්තුකයන්ට කරන සංග්‍රහ පමණක් නොව මාපිය, වැඩිහිටි, සහෝදර සහෝදරියන්ට කරන සංග්‍රහ ද උතුම් වූ පුණ්‍ය නිධානයට අයත් වන බව මෙහි දී පැහැදිලිව විග්‍රහ කර ඇත.

එම පුණ්‍ය නිධානයක් මිනිසුන් විසින් තැන්පත් කරන ධන නිධානත් අතර වෙනස කෙබඳු දැයි මිලඟට විස්තර කෙරේ.

“එසො නිධි සුනිහිතො - අජෙයො අනුගාමිකො
පහාය ගමනීයෙසු - එතං ආදාය ගච්ඡති”

මෙසේ මනාව තැන්පත් කරන ලද පුණ්‍ය නිධානය වෙනත් කෙනෙකුට ඔහුගෙන් දිනාගත නොහැකි ය. අන් සියලු දෙය මරණින් පසු හැරදමා යතත් පුණ්‍ය නිධානය පමණක් රැගෙන යන්නේ ය. ඒවා පරලොව දී පවා එල විපාක ගෙන දෙන්නේ ය.

වී. භාග්‍යවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ පුණ්‍ය නිධානයක් ධන නිධානයක් අතර වෙනස දක්වා වදාරා අනතුරුව, තමාගේ භාණ්ඩ පිළිබඳ අගය වර්ණනා කිරීමෙන් මිලදී ගන්නා ජනයාගේ උනන්දුව වැඩිකරන දක්ෂ වෙළෙන්දෙකු මෙන් තමන් වහන්සේ විසින් දේශනා කරන ලද පුණ්‍ය නිධානයේ ගුණ වර්ණනා කිරීම මගින් පුණ්‍ය නිධානය නිදන් කර ගැනීමට දෙවි මිනිසුන් උත්සාහවත් කරවමින් මෙසේ වදාළහ.

**“අසාධාරණමඤ්ඤසං - අවොරහරණො නිධි
කයිරාථ ධිරො පුඤ්ඤානි - යො නිධි අනුගාමිකො”**

පුණ්‍ය නිධානය වෙනත් නිධාන මෙන් රජවරුන්ට තබා මව්පියාදීන්ටවත් ගත නොහැකි ය. අන් කිසිවෙකුට අයිතිවාසිකම් කිවනොහැකි අනන්‍යසාධාරණ නිධානයකි. සොරුන්ටත් පැහැරගත නොහැකි ය. එහෙයින් නුවණැත්තෝ තමා පසුපස එන්නා වූ නිධානය වන පින්දහම් රැස් කිරීම කරන්නාහු ය.

ඉන් අනතුරුව උන්වහන්සේ ඒ නිධන් කරන ලද පුණ්‍ය නිධාන මහිමයෙන් ලැබෙන ආනිසංස හෙවත් ඵල විපාක මෙසේ සැකෙවින් දක්වති.

**“එස දෙවමනුසසානං - සබ්බකාමදදො නිධි
යං යදෙවාහිපජෙට්ඨනි - සබ්බමෙනෙත ලබ්හති”**

මේ පින්කම් යනු දෙවි මිනිස් සැමදෙනට තමන් කැමති සම්පත් දෙන නිධානය යි. ඔවුහු යමක් ප්‍රාර්ථනා කරත් ද ඒ සියල්ල මේ පුණ්‍ය නිධානය කරණකොට ලැබෙයි. ඒ කවරේද යත්,

**“සුවණණතා සුසසරතා - සුසණධානා සුරූපතා
ආධිපවචපරිවාරං - සබ්බමෙනෙත ලබ්හති”**

සුන්දර ශරීරවර්ණ ඇති බව ද මිහිරි හඬ ඇති බව ද මනා වූ කඩවසම් බව හා සුරූපී බව ද අධිපති බව හා පිරිවර ජනයා ඇති බව ද යන මේ සියල්ල පුණ්‍ය නිධානය හේතුවෙන් ලැබේ.

වී. මෙහි සුවණණතා යනු සමේ සුන්දර පැහැය යි. බුදුරජාණන් වහන්සේ රන්වන් ශරීර ඇති සේක. එම වාසනාව ලැබුයේ සංසාරයේ දී කෝප වියයුතු තැන්හි දී පවා කෝප නොගෙන සිටි නිසාත් ඉතා සියුම් සුවපහසු ඇතිරිලි ආදිය පරිත්‍යාග කළ නිසාත් බව දීඝනිකායේ ලකඛණ සූත්‍රයේ සඳහන් වේ. සුස්සරතා යනු ඉතා මිහිරිහඬ ඇති බව යි. බුදුරජාණන් වහන්සේ එම වාසනාව ලබා ඇත්තේ සසර සැරිසරද්දී පරුෂවචන කීමෙන් වැළකී ප්‍රියවචන කථා කිරීම හේතුවෙනි. සුසණධාන සුරූපතා නම් මනාව පිහිටි අඟපසඟ ඇති රූපසම්පන්න බව යි. බුදුරජාණන් වහන්සේ එම ආනිසංස ලැබුයේ අනෙකුත් ජනයාගේ හිතසුව පිණිස ඔවුන් ශීලයෙන්, ත්‍යාගයෙන්, ප්‍රඥාවෙන් ධන ධාන්‍යාදී සම්පත්වලින් දියුණු

කරවීමට කටයුතු කළ බැවිනි. මේ අනුව විවිධ පින්කම්වලින් විවිධ ඵල ලැබෙන බව සලකා සෑම පින්කමක් ම හැකි තරමින් කළ යුතු ය.

මෙසේ පුණ්‍යානුභාවයෙන් ලැබිය හැකි සාමාන්‍ය සැපසම්පත් සඳහන් කොට අනතුරුව දෙවි මිනිසුන් අතර ඉහළ ම සම්පත් වන රජසම්පත් ලැබිය හැකි බවත් මෙසේ දේශනා කළ හ.

**“පදෙසරජ්ජං ඉසසරියං - වකකවතතිසුඛං පියං
දෙවරජ්ජමපි දිබ්බසු - සබ්බමෙතෙන ලබ්හති”**

ප්‍රාදේශීය රජ පදවිය ද මුළු මහත් පොළොවට අධිපති වන සක්විති රාජ්‍ය සුවය ද දෙවියන් අතර දී දෙවරජ පදවිය ද යන මේ සියල්ල මේ පුණ්‍ය නිධානයෙන් ලැබෙයි.

පින් බලමහිමයෙන් ලැබිය හැකි ලෞකික සැප සම්පත් විස්තර කොට එයින් ලෝකෝත්තර සම්පත් ද ලැබිය හැකි බව මෙතැන් සිට පෙන්වා දෙති.

**“මානුසිකා ච සමපතති - දෙවලොකෙ ච යා රති
යා ච නිබ්බාණසමපතති - සබ්බමෙතෙන ලබ්හති”**

මනුෂ්‍ය සැප සම්පත් ද දෙවිලොව ලැබිය හැකි යම් සුවයක් වේ නම් එය ද නිර්වාණ සම්පත්තිය ද යන මේ සියල්ල මේ පින්බලය නිසා ලැබෙයි.

පින්දහම් කරන්නාට නිවන් සැප ලැබිය හැක්කේ කෙසේද යත් ?

**“මිත්තසමපදමාගමම - යොනිසො ච පයුඤ්ජනො
විජ්ජාවිමුක්ති වසිභාවො - සබ්බමෙතෙන ලබ්හති”**

කල්‍යාණ මිත්‍ර සම්පත්තිය ලබාගෙන ලොව ඇති තතු මෙතෙහි කරමින්, භාවනාවෙහි යෙදෙන්නා හට පුබ්බේනිවාසානුස්සති ඤාණ ආදී ක්‍රිවිද්‍යාව හා නිර්වාණ විමුක්තිය යන මේවා තමන් සතු කර ගැනීමට මේ පුණ්‍ය නිධානය හේතු වේ.

වි. පින්ට දහමට ලැදි ඊට හුරුපුරුදු වී දාන, සීල, භාවනා ආදී කුසල කර්මයන්හි යෙදෙන පුද්ගලයාට ලෞකික සැපත නිරායාසයෙන් ම ලැබේ. පින්දහම් කරනු හැර ඒ සැප සම්පත් සඳහා අමුතුවෙන් කළයුත්තක් නොමැත. ලෝකෝත්තර සම්පත්තිය හෙවත් නිර්වාණය ලැබීමට පින්දහම් කිරීම පමණක් ප්‍රමාණවත් නොවේ. ශ්‍රද්ධාවන්ත, සීලවන්ත ප්‍රඥා සම්පන්න කෙනෙකු වූ පුද්ගලයා කල්‍යාණ මිත්‍රයෙකුගේ අවවාද අනුශාසනා ලබාගත යුතු ය. බුදුරජාණන් වහන්සේ හෝ වෙනත් ශ්‍රාවකයන් වහන්සේ නමක හෝ ධර්මධර සිල්වත් ගුණවත් ආචාර්ය උපාධ්‍යාය ආදී පැවිදි උතුමෙකු හෝ ඇසුරු කොට අවවාද අනුශාසනා ලබාගෙන ඒවා පිළිපදින අතර යෝනිසෝමනසිකාරයෙන් හෙවත් අනිත්‍ය

දුක්ඛ අනාත්ම වශයෙන් ඇත්ත ඇති හැටියෙන් නුවණින් මෙනෙහි කොට භාවනාවෙහි යෙදීමෙන් ත්‍රිවිද්‍යාව උපදවා උතුම් නිර්වාණය ලද හැකි ය. තුන්තරාබෝධිය සඳහා ම පිනට දහමට හුරු වීම උපකාර වන බව මෙසේ වදාරති.

“පටිසම්භිදා විමොක්ඛා ච - යා ච සාවකපාරමී
පච්චෙකබොධි බුද්ධභූමි - සබ්බමෙනෙහ ලබ්හති”

මේ පුණ්‍ය මහිමයෙන් රහත් බව සමග සිව්පිළිසිඹියා නුවණ ද අෂ්ටවිමොක්ඛය ද ලද හැකි වේ. එසේ ම අරහත් බුද්ධශ්‍රාවකයෙකු වීමේ පාරමිතාව ද පසේ බුදුරජාණන් වහන්සේ නමක වීමේ පාරමිතාව ද සම්මාසම්බුද්ධ වීමේ පාරමිතාව ද යන මේ සියල්ල මේ පුණ්‍ය නිධානය හෙවත් පින් කිරීමේ අභ්‍යාසයෙන් ම සපිරෙන්නේ ය.

සියලු ම පාරමිතා දාන සීලාදී පින්දහම්වල යෙදීමෙන් ම හුරු පුරුදු කිරීමෙන් ම ආරම්භ කළයුතු බව එයින් අදහස් කෙරේ.

“එවං මහජීකා එසා - යදිදං පුඤ්ඤසමපදා
තසමා ධීරා පසංසනති - පණ්ඩිතා කතපුඤ්ඤතං”

(බුද්දක පාඨ, 16.20, නිධිකණ්ඩ සුත්ත)

මෙසේ මේ පුණ්‍ය නිධානය මේ සා මහත් සම්පත් ලබා දෙන්නේ ය. එහෙයින් ප්‍රඥාවන්ත උත්තමයෝ කළ පින් ඇති බව අගය කරන්නාහ.

වි. මෙම සූත්‍රය පින්රැස් කිරීම නිධානයක් තැන්පත් කිරීම හා සමාන කොට දක්වයි. එහෙත් මෙම පුණ්‍ය නිධානය හා ලෞකික නිධානය හා වටිනාකමෙන් සමාන නැත. ස්ථාවර බවින් ද සමාන නැත. මෙහි තිබෙන සමානකම නම් තැන්පත් කර ගතහොත් පසුව ප්‍රයෝජන ලද හැකි බව යි. මෙම සූත්‍රය දෙස බැලූ පමණින් සිතෙන්නේ පිනෙන් ලැබිය හැකි ලෞකික සම්පත් වර්ණනා කරන සූත්‍රයක් ලෙස ය. එහෙත් සමස්ත සූත්‍රය ම සැලකිල්ලෙන් බලන විට එය එසේ නොවන බව පෙනීයයි.

සමාජයෙහි ජීවත්වන බොහෝ මිනිස්සු මේවා නොදන කොපමණ පවිකම් කරමින් දිවි ගෙවත් ද? ඔවුන්ට මේ සම්පත් ලැබීම තබා සතර අපායෙන් ගැලවීමට පවා කොතරම් කාලයක් ගතවේවි ද? මිනිසුන් සියලු දේ සිදු කරන්නේ සැප පතා ය. මෙම සූත්‍රය ආරම්භක කොටසේ දී පිනෙන් ලෞකික සම්පත් ලැබීමට ඇති කරවන උනන්දුව, පවිකරන මිනිසුන් ඉන් මුදවා පිනට සම්ප කිරීමට දරන උපක්‍රමයකි.

මේ උතුම් සම්බුද්ධ ශාසනය මහමුහුද වැනි ය. වෙරළෙන් බැස්ස තැන ම ගැඹුර නැත. ගැඹුරු වන්නේ ක්‍රමානුකූලව ය. එසේ ම මේ ශාසනයට ද බැස්ස තැන ම රහත් විය නොහැකි ය. ඒ සඳහා දාන ශීලාදී වශයෙන් අනුපිළිවෙළ ප්‍රතිපදාව පුරාගත යුතු යැයි අංගුත්තරනිකායේ අට්ඨක නිපාතයේ පහාරාද සූත්‍රයේ දක්වේ. මේ බව නොදන්නා

බොහෝ දෙනෙක් ධර්මය වරදවා උගන්වන පුද්ගලයන් පසුපස ගොස් දාන, සීල, භාවනා දී කිසිදු අනුපූර්ව ප්‍රතිපදාවක් නැතිව එක්වර ම මගපල ලැබීමට වැයම් කරති. ඔවුන්ට ඉතා අගනා උපදේශයක් මෙමඟින් ලැබේ. එනම්, කෙනෙකු පළමු කොට තමන් දාන ශීල භාවනාදියෙහි යෙදෙන, තෙරුවන් වදින පුදන, වෙහෙර විහාර ඇසුරු කරන කෙනෙකු විය යුතු ය. මසුරුමළ නැති පරිත්‍යාගශීලී, දාන මානාදියෙහි යෙදෙන ආගන්තුකයන්ට සලකන, මව්පිය වැඩිහිටියන්ට ගරුකරන, සත්කාර කරන කෙනෙකු විය යුතු ය. මෙම පින් පිළිවෙත පුරාගෙන යාම පාරමිතාවකැයි කියනු ලැබේ. එසේ පාරමිතා පුරන පුද්ගලයා සසරෙහි පුරන ලද පාරමිතා හේතුවෙන් බුදුරජාණන් වහන්සේ, මහරහතන් වහන්සේ ආදී කලාශාණ මිත්‍ර සම්පත්තිය ලබයි. ධර්ම ශ්‍රවණය කරයි. යෝනිසෝමනසිකාරයෙන් අනිත්‍ය දකියි. ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය පිළිපදියි. සෝවාන් ආදී මගපල ලැබූ පුද්ගලයා මේ භවයේ දී ම හෝ ආත්ම භාව හතක් ඇතුළත දී හෝ උතුම් වූ රහත් බව ලබන්නේ ය. සිරිපා කඳු මුදුනට පැමිණීමට ඔබ පතන්නේ නම් පළමුව ඔබ කළ යුත්තේ පියගැටපෙළෙහි පළමු පඩියට අඩිය තැබීම යි. එතැන් සිට ක්‍රමානුකූලව අඩියෙන් අඩිය ඉහළට අඩිය තැබීම යි. අවසානයේ ඔබ සිරිපතුල වෙත පැමිණ සිටිනු ඇත. නිධිකණ්ඩ සූත්‍රයෙන් ඉගැන්වෙන්නේද පින් දහම් කිරීමෙන් නිවන් දැකීමේ මාර්ගය යි.

අභ්‍යාස

01. නිධිකණ්ඩ සූත්‍රයෙහි ඔබ කැමති ගාථාවක් තෝරාගෙන ධර්ම පත්‍රිකාවක් සකසන්න.
02. දානානිසංස කියවෙන අනුමෝදනා දේශනාවක් ගුරුවරයාගේ උපදෙස් මත පිළියෙල කරන්න.
03. දානානිසංස කියවෙන වෙනත් සූත්‍ර දේශනාවන්හි එන කරුණු ලැයිස්තුවක් සකස් කරන්න.